

ตลอดงาน

ตลอดงาน

ตลอดงาน
Rainything
#คุณตุตุฝน

everY

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

Rainything

#คุณตุ๊กฝน

everY

ทดลองอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วัยได้ที่

 everY

 @everY_2015

คำนำ

เข่าว่ากันว่าฝนสามารถทำให้คนรู้สึกเหงามากขึ้นกว่าปกติได้ อาจเป็นเพราะเราไม่สามารถออกไปทำกิจกรรมกลางแจ้งได้อย่างเต็มที่ หรืออาจจะเพราะบรรยากาศครึ้มๆ ซึ่งมาพร้อมกับเสียงฝนที่ร่วงหล่นกระทบกับสรรพสิ่งรอบตัวในจังหวะเดิมซ้ำไปซ้ำมา...แล้วมันจะเหงาขนาดไหนกันนะ ถ้าในระหว่างที่ฝนกำลังตกอยู่นั้นเราไม่สามารถได้ยินเสียงอะไรรอบตัวเลย แม้กระทั่งเสียงของฝน...

จริงๆอยู่ว่าหากนี่ภาพตามแล้วเราอาจจะรู้สึกเหงาขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก แต่สำหรับ 'น้ำอุ่น' ตัวละครหลักของเรื่องนี้อาจจะไม่ใช่แบบนั้นเสียทีเดียว เพราะว่าเขามีคนรอบตัวที่คอยเข้าใจและให้การสนับสนุนอย่างดีมาโดยตลอด ทำให้การไม่ได้ยินเสียงอะไรเลยบนโลกในเวลาที่ฝนตกของน้ำอุ่นนั้นไม่ได้แย่มากอย่างที่คิด แต่ก็คงจะดีกว่า...ถ้ามีใครสักคนเข้ามาทำให้วันฝนตกของเขาไม่เงียบเหงาอีกต่อไป อย่างเช่น 'วิธ' พระเอกของเรานั่นเอง

มาตามเอาใจช่วยน้ำอุ่นกันดีกว่าว่าเขาจะสามารถก้าวออกมาจากโลกอันแสนเงียบงันนี้ได้หรือไม่ ถ้าพร้อมเปี่ยมปอนกันแล้วก็พลิกกระดาษหน้าต่อไปกันเลยดีกว่าค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของฟูซึยุน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

PROLOGUE

'I don't believe in miracle,'
the young boy said,
and the sky smiled while it was raining,
'You will when you see him.'

อากาศของประเทศนี้เชื่อถือไม่ได้

ตอนเช้าแดดจ้าสดใส แต่ผลอแป็บเดียวตอนเย็นฟ้าก็มีเม็ดตื้อตื้อ
ฝนตกลงมา

แล้วทุกอย่างก็กลายเป็นความเงิบงัน

ฤดูฝนเพิ่งมาถึง...

เพื่อนๆ ของเขาเบื่อหน่ายกับการพกร่ม ไม่ก็ปัญหารถติด รวมทั้งพื้นที่ถนน
ที่เออะแอะ มีน้ำเจิ่งนอง แค่ว่าบางคนเท่านั้นที่ชอบความเย็นสบายซึ่งไม่เหมือนกับ
ฤดูร้อน แล้วก็กลิ่นฝนที่คุ้นเคยอะไรทำนองนั้น

มีเหตุผลเออะแอะที่พอจะคิดออก

แต่สำหรับคนตัวเล็กที่ยืนซุกมุมเหม่อลอยออกไปนอกหน้าต่างรถไฟฟ้านี้...

คงเป็นความรู้สึกที่แตกต่าง

ซบซ้อนแล้วก็ไม่ถูกว่าชอบหรือเกลียด

เมื่อลองเลื่อนสายตามองเข้ามาด้านในบ้าง ตรงหน้าของเขาเป็นผู้หญิง

วัยทำงานสวมเสื้อผ้าสีสันสดใสคนหนึ่ง แต่เธอเว้นระยะห่างระหว่างกันไว้พอสมควร

ใครที่ไหนจะอยากยืนใกล้คนตัวเปียกโชก

พอดคิดแบบนี้ก็เลยเปลือยมือเกาข้างแก้มเบาๆ เพิ่งรู้ว่าตอนนี้ผิวของตัวเองเย็นเฉียบ และเส้นผมก็ยังคงมีหยดน้ำเกาะอยู่ด้วย

ข้างเธออะ...อีกแค่สถานีเดียวเท่านั้นเอง

เขาก็มักกลับลงมาจ้องหน้าจอกโทรทัศน์ที่พลาดคัดเลือกแทร็กเพลงที่ชอบให้มันเล่นไปเรื่อยๆ เพื่อฆ่าเวลา ก่อนจะเลิกสนใจสิ่งรอบตัวอีกครั้ง

ใครจะพูดอะไร หรือบทสนทนาจะสนุกแค่ไหน ยังไงเขาก็ไม่ได้ยินอะไรอยู่ดี

อ้อ...ไม่ได้ยินหรอก

แม้แต่เพลงที่กำลังเล่นผ่านหูฟังนี่ก็ด้วย

เริ่มมองเห็นสถานีที่หมายของตัวเองใกล้เข้ามาที่สถานีพร้อมอีกฟากฝั่งที่มีผู้โดยสารยืนรออยู่เต็มไปหมด

พอประตูเปิด...ทุกคนก็พร้อมใจกันกรูออกไปท่ามกลางความเบียดเสียด ยื้อแย่ง

พื้นที่แออัดค่อยๆ เบาบาง คนตัวเล็กยื่นต่อแถวรอออกจากขบวนอยู่ในลำดับสุดท้าย มือถือในกางเกงสันเดือนไม่ยอมหยุด คงเป็นเพื่อนที่ส่งไลน์มาหากันอีกๆ แต่ตอนนี้เขายังไม่ว่างหยิบมันขึ้นมาตอบ

เขากระชับสายกระเป๋าเป้ที่เปียกชุ่ม และเหมือนว่าวันนี้โชคไม่ดีเท่าไรหรอกในจังหวะที่ก้าวเท้า ใครสักคนซึ่งดูจะใจร้อนเดินสวนกลับเข้ามาทันที แขนของพวกเขาชนกันเพียงเล็กน้อย แต่แรงกระแทกที่ไม่ทันตั้งตัวก็ทำเขาได้เหมือนกัน

"ขอโทษครับ"

เขาเอ่ยบอก ไม่แน่ใจว่าอีกฝ่ายได้ยินเสียงของตนเองเป็นแบบไหน แล้วก็ไม่แน่ใจด้วยว่าอีกฝ่ายมีลักษณะยังไง เห็นแค่เพียงหางตาว่าร่างนั้นสูงใหญ่

แต่ในวันที่ฝนตกแบบนี้ไม่มีใครสนใจสิ่งรอบตัวหรอก แม้แต่ตัวเขาเอง

"ไม่เป็นไรครับ"

ใครคนนั้นตอบกลับ และนั่นทำให้ดวงตาที่ไม่สะท้อนอะไรเบิกกว้าง
อย่างสิ้นไหว

คนตัวเล็กหยุดชะงัก เหมือนเวลาหยุดเดินไปชั่วขณะ
แต่ในเสี้ยววินาทีร่างกายมันก็หันกลับไปไวกว่าที่สมองจะสั่งการได้ทัน
กลุ่มคนชุดใหม่ทยอยอัดเข้าไปในขบวนรถที่คับแคบ... ส่วนเขาหยุดนิ่ง
อยู่กับที่

ประตูอัตโนมัติกำลังปิดลง เชื่องช้า... เขาก็ยังหยุดนิ่งอยู่กับที่
จนรถไฟฟ้าเคลื่อนตัวออกจากสถานีแล้ววิ่งหายไปใต้ม่านสายฝน
แต่เขาก็ยังคงหยุดนิ่งอยู่กับที่...

กลายเป็นจุดเล็กๆ ท่ามกลางความวุ่นวายยามเย็นของเมืองหลวง
เขายกมือขึ้นดึงหูฟังออกช้าๆ แม้มริมฝีปาก ไม่แน่ใจว่าเรื่องที่เกิดขึ้นเป็น
ความจริงหรือเป็นอาการหูแว่วจากความคิดฟุ้งซ่านของตัวเองไปฝ่ายเดียว
ฝนยังคงตกหนัก... และโลกทั้งใบยังคงเจียบงันไม่มีเปลี่ยนแปลง
ฤดูฝนของเขาคือช่วงเวลาที่ย่างเปล่าปราศจากเสียง
มันเป็นเช่นนั้นเสมอมา
ยกเว้นตอนนี้

นี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้ยินเสียงท่ามกลางสายฝน...

CHAPTER 1

"อุ๋น... กูออกหัก"

เสียงโอดครวญเรียกให้เจ้าของชื่อเงยหน้าขึ้นมาจากกองซีทปีกหนา และมากกว่านั้นคือคนตัวสูงใหญ่ในชุดช้อปปิ้งสีดำกำลังพับหน้าลงบนแขนล่างๆ ทำท่าทางสะอึกสะอื้นเหมือนคนบอบช้ำ

เห็นแล้วก็ต้องขมวดคิ้วพร้อมถอนหายใจ "ได้ยินมึงพูดแบบนี้มาตั้งแต่ปีหนึ่ง"

"ปีสองแล้วกูก็ยังชอบเขา"

"ก็เขาปฏิเสธอะ"

"กูถึงเสียใจอยู่นี่ไง"

เพื่อนแดงตัวขึ้นพูดแล้วก็ยกนมเย็นขึ้นมาดูดแก้มเคี้ยว เป็นหนุ่มวิเศษ ตัวโตมาดุดๆ กำลังทำหน้าบึ้ง แต่กลับนั่งชดน้ำสีชมพูหวานเจี๊ยบอย่างตั้งใจ จนน้ำเอ็นดู

เลยไม่รู้จะสงสารหรือสมน้ำหน้าความดันทุรังที่น้ำปวดหัวนี้ดี แต่ถึงอย่างนั้นคนฟังก็ขมวดปากกาในมือลง

"อะ... เล่ามา เรื่องความรักที่ไม่สมหวังครั้งที่ห้าร้อยสี่สิบของมึง"

"หกร้อยสี่สิบสี่เว้ย! มึงอย่าลดจำนวนครั้งความพยายามของกูดีเตี๋ย!"

หนึ่งปีมีสามร้อยหกสิบห้าวัน ใต้นี้มันออกหักไปแล้วหกร้อยกว่าครั้ง ต้องพยายามขนาดไหนนะ

"ไม่บูลลี่ส่วนสูงเพื่อน"

เขาแกลังขมวดคิ้วใส่ ออย่าไปเรียกแบบนี้กับใครที่ไหนเด็ดขาด เพราะถ้าไม่สนิทกันปานนี้ชื่อมันติดเทรอนด์ทวิตเตอร์ แถมโดนชาวเน็ตเอดูเซตยาวๆ ไปแล้วหะ เขาเม้มปากกลั้นหัวเราะ ก่อนจะถุกยางลบของตัวเองปาด

"ไอ้โชน"

"ตั้งใจฟังกูครับคุณน้ำอุ่น"

มันยึดตัวจัดปกเสื้อทำเก๊ก...ดูดีตายแหละ

"มึงก็รู้ว่าพีบีบีเป็นนางฟ้าของนิเทศ มีคนเข้าหาเขาเยอะแยะเต็มไปหมดวันนี้ก็เหมือนกัน"

มันกอดอกขมวดคิ้ว ทำหน้าตาอุนเฉียวโมโหโทโส

"เมื่อตอนพักเที่ยงกูตู่ซ่าห้ามฝั่งไปแ้วพีเขามา แต่ดันมีผู้ชายชื่อนมเย็นของโปรดไปให้พีเขาเต็มเลยเว้ย"

"อาฮะ...แล้ว?"

"พวกแม่งชื่อมาคนละแก้ว กูเลยเกทับชื่อแม่งคนเดียวห่าแก้วให้พีเขาเลย"

ไอ้โห...น่าประทับใจฉิบหาย

ทำหน้าที่ไม่ถูกกับความคิดของมันเลยจริงๆ

"แล้วยังไงอะ...พีเขารับแค่แก้วเดียวหรือมึงถึงเศร้า"

"ไม่อะ...เขวี้ยงทิ้งตั้งแต่แก้วแรก หัวใจของไอ้โชนอยู่ในนั้นเลยนะมึง!"

มันโวยวายแล้วก็ฟูพหน้าลงพรวดเพื่อกับโตะอยู่คนเดียว

ภูมิโຈະມັດທີ່ມີเพื่อนฉลาดขนาดนี้

"ตื่นเขาไม่ไปไปหากลางแล้วให้คนเพี้ยนๆ แบบมึงไปคาบมา"

เปล่า...ไม่ใช่เขาหรอก แต่เป็นผู้ชายอีกคนที่นั่งอยู่ด้วยกันและกำลังถลึงตามองอีกฝ่ายที่โตแต่ตัวอยู่ต่างหาก เจ้าของเสียงเท้าคางพร้อมเลิกคิ้วด้วยสีหน้าเวทนาขั้นสุด

"ซีเหร์แล้วยังนิสัยไม่ตื่นะมึงอะดริ่ม"

"เออ...มึงมันคนนอกหักที่หล่อที่สุดในโลกแล้ว"

พอถูกจู้จุดคนตัวสูงก็ลุกขึ้นมาปาทิชชูปั่นก้อนใส่เพื่อนทันที แล้วโตะมำห็น

ประจำของกลุ่มก็กลายเป็นสนามรบย่อยๆ แบบที่ไม่มีใครยอมใคร

ดูเผินๆ เหมือนคนไม่รักกัน แต่จริงๆ แล้วพวกเขาเรียนด้วยกันมาตั้งแต่อนุบาล อยู่ห้องเดียวกันและทำกิจกรรมหลายๆ อย่างร่วมกันมากมาย ถึงตอนนี้ โชนจะสอบัติคนละคณะ แต่เด็กเรียนพวกเขาก็ยังอยู่ข้างกัน และมันก็มาร่วมจอยมือเทียงแทบจะทุกวันเสมอ

"กูไม่แปลกใจเลยที่พี้มเขาไม่รับรักมึงซะที"

"โหย... ขาสั้นแล้วยังหยาบคายอีกนะ"

จากเศษกระดาษธรรมดาตอนนี้เริ่มเปลี่ยนเป็นก้อนน้ำแข็ง และลามไปถึงพวกปากกาเครื่องเขียนต่างๆ ที่หียบจับได้

"ไอ้ฮุ่นเปิดกระเป๋าดีนสอเร็ว"

ดริ่มเร่งเข้าเพราะอาวุธเริ่มขาดมือ เห็นแบบนี้แล้วเขาก็เลยหัวเราะแต่ก็ยอมมรดุชิปลุงคุณแบมบ้ออกให้ และสิ่งแรกที่ได้เห็นก็ทำให้ต้องชะงักไปเล็กน้อย

แฟลชไดรฟ์ลายสไปเดอร์แมนคือสิ่งแปลกปลอมที่ไม่คุ้นตาเท่าไร

มันช่วยรื้อค้นความทรงจำที่ถูกลืมนไปชั่วขณะให้กลับมา

ในวันฝนตกที่เขาชนกับใครสักคนและได้ยินเสียงตอบกลับมาเป็นครั้งแรก

จำไม่ค่อยได้ว่าเสียงของอีกฝ่ายเป็นแบบไหน แต่คุณตัวโตคนนั้นจากไปเหลือทิ้งไว้แต่แฟลชไดรฟ์อันนี้แบบไม่ได้ตั้งใจ

อ้อ... ซินเดอเรลล่าเกินไป

ขมวดคิ้วนิดๆ ก่อนที่ก้อนน้ำแข็งจะหล่นเหมะลงมาบนหัวตามแรงขว้าง

"เล่นอะไรอะ"

"มึงนั่นแหละเหมะอะไร กูถามไม่ยอมตอบ"

โชนหรือตาทำท่าเหมือนกำลังสอสวนเขา และน้ำฮุ่นเชื่อว่าคงไม่พ้นเรื่องไร้สาระอีกตามเคย

"ให้ออกาสพูดอีกครั้งเดียว โอเค?"

"ตอนเย็นเลิกคลาสแล้วไปซื้อไอ้เต็วหน้าเซเว่นฝั่งโน้นกัน กูจะซื้อไปฝากพี้มด้วย"

สุดท้ายก็ไม่พ้นเรื่องเดิมๆ เป็นคนอื่นคงถอดใจไปแล้ว แต่เพื่อนตัวโย่ง
ของพวกเขาบอกจากไม่ท้อแล้ว ตลอดระยะเวลาสองปีมันยังขยับเสนอหน้าไป
หยอดมุกจีบคนที่ชอบให้เขาหักอกอยู่ทุกวัน

และอันที่จริง... โชนมันไม่ใช่คนที่เหว่ ตรงกันข้ามคือมันทิ้งหล่อเข้ม หน้าคม
ผิวคล้ำนิดๆ แบบชายไทย ดูดีจนเกือบได้รับเลือกเป็นเดือนของคณะ

ติดก็แค่... ออกจะเพี้ยนๆ งงๆ เกินมาตรฐานไปนิด

ไม่มีคำตอบนอกจากอาการโหว่โหล่แล้วคว่ำปาก ก็เลยถูกปาด้วยน้ำแข็ง
อีกรอบ และคราวนี้คนตัวเล็กก็ไม่คิดอยู่เฉย ปาปากกาไฮไลต์สีส้มแปะติดกลับไป
บ้าง

น้ำอุ่นเก็บแฟลชไดรฟ์อันนั้นเอาไว้ด้านในถุงดินสอที่ล็อกขึ้นเพื่อไม่ให้
ผลอหิบบอกไปเขี่ยงใส่ไอ้เพื่อนกวนประสาทตรงหน้า แล้วก็ไม่ได้นึกถึงหรือ
สนใจมันอีก

แค่เก็บไว้... เพราะไม่รู้จะเอามันไปคืนที่ไหน

การตามหาคนที่ไม่มีข้อมูลอะไรเลยไม่ใช่เรื่องง่าย โลกใบนี้กว้างใหญ่
เกินกว่าจะทำแบบนั้น

เขารู้ดี... คำว่าหนึ่งเดียวมันยากเกินไป

เหมือนกับใครสักคนที่เคยได้ยินว่าอาจจะมีตัวตน

แต่สุดท้ายแล้วก็อาจจะกลายเป็นเพียงความว่างเปล่าได้เช่นกัน

เย็นวันนั้นพวกเขาเ็นอกันอยู่ด้านหน้ารถเข็นขายโตเกียว

ดูคุณลุงละเลงแป้งลงบนเตาซ่าๆ พลังคิดคำนวณในใจว่าในราคายี่สิบบาท
จะซื้อเจ้าขนมแสนอร่อยนี้ได้กี่อัน

"เอาได้กรอกสอง ไล่ไข่ไม่ใส่หมูสี่สอง ใส่ถักรวมกันครับ"

"ผมเอาไส้หวานแผ่นใหญ่สองอันครับ"

"ของผมเอาทุกไส้อย่างละยี่สิบบาทครับผม"

น้ำอุ่นกับดริมหันขวับเมื่อได้ยินคำพูดของเพื่อนตัวเอง ไม่แน่ใจว่าคุณโชน
รูปหล่อเรียนหนักจนเสียสติไปแล้วหรือเปล่า

คนเราถ้าหัวขำก็ควรจะไปกินข้าวใหม่อะ

เขาขามวดคิ้ว แล้วพอได้สบตากันมันก็ฉีกยิ้มอวดฟันขาวเกือบครบ
สามสิบสองซี่อันเป็นเอกลักษณ์กลับมา

"พีบีมีกิจกรรมให้ดูแฉะช่วงนี้ กูกลัวเขาไม่อิ่ม"

อิมมิ...ทำไม่มันคิดว่าขนมถุงละห้าอันขึ้นแกมยังมีตั้งหกถุงที่เขาจะไม่อิม

แอบเห็นตรี้มกลอกตา คนฟังแกล้งพยักหน้าเออออขณะกลั่นขำ คำว่า
เอาแต่พอดีมันคงไม่เข้าใจ เตือนไปก็คงจะไม่สนใจอีกตามเคย

"ความรักของไอ้โชนยิ่งใหญ่มากกว่าโตเกียวทุกฤดูรวมกันเสีย"

เออ...เอาเข้าไป

น้ำอุ่นถอนหายใจ ก่อนจะเข้าเขตตึกเรียนพวกเขาแฉะช้อนน้ำขวดเล็กๆ
ติดมือไปดื่มด้วยระหว่างทาง แต่...คิดว่าคงใช้คำนั้นไม่ได้กับอีกคน เพราะมัน
ท่วมเทแบกน้ำอัดลมขนาดขวดลิตรถึงสามขวดไปฝากคนที่ชอบด้วย

โศคที่ตีตึกคณะนิเทศศาสตร์ไม่ได้อยู่ไกลจากประตูทางเข้านัก เลยตึก
ของนิเทศศาสตร์ไปถึงแล้ว เย็นแบบนี้รถของอาจารย์ที่เคยจอดไว้ก็มีไม่มาก
ลานโล่งว่างด้านหน้าทำให้มองเห็นพวกนิสิตที่ทำกิจกรรมอยู่อย่างชัดเจน

ถัดจากตรงนี่ไป บริเวณโถงกว้างที่คนในคณะเรียกว่าได้ถุนั้น ใครคนหนึ่ง
ที่โดดเด่นสะดุดตากำลังนั่งแกว่งขาอยู่บนโต๊ะ มีแล็ปท็อปวางอยู่บนตักและ
กำลังพูดคุยกับเพื่อนๆ ด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

เหมือนว่าคนคนนั้นจะยังไม่รู้ตัว แต่ก็ไม่นานหรอก...

"เฮ้ยบีบี! เด็กริมมาโน่นแล้ว!"

เจ้าของชื่อชะงัก เลิกคิดใส่เพื่อนนิตๆ และ...พอหันมาเห็นกัน ความสดใส
รอบตัวก็เปลี่ยนไปเป็นความอิมคริมทันที

"มึงมาทำไมเนี่ย"

"ผมซื้อโตเกียวมาฝากครับ"

อ่า...เป็นคำทักทายที่น่าเจ็บปวดพิลึก เป็นคนอื่นคงร้องไห้วิ่งหนี แต่
นอกจากจะไม่เป็นแบบนี้แล้ว...เพื่อนของเขายังยิ้มกว้าง ดูต้นตื้นดีใจที่ได้เจอ
พี่เขาทุกครั้ง

"กูไม่กิน เอากลับไปเลย"

รู้เธียอโย แต่ไอ้โชนมันหน้ามีนพอจะเฉยเมยและวางของในมือลงบนโต๊ะ

"ถ้าพี่ๆ เหนื่อยกินให้เต็มที่เลยนะครัับ วันนี้ผมเลี้ยงเอง"

"ไอ้เต็กนี่!"

พีบีมตาเขียว ก่อนจะหันไปโวยวายกับคนในกลุ่มที่ร้องเฮแล้วล้วงมือลงถุง

หยิบขนมกินกันแบบไม่สนใจ

"อร่อยดีนะมึง"

"ไม่เอา กูไม่กิน"

"โวะ...อีนี่เล่นตัวเก่ง"

เพื่อนผู้หญิงที่ยื่นของในมือมาให้ยื่นจมูกใส่ แต่ก็ไม่ได้เข้าซื้ออะไรให้
ราคาฉวยใจจนเจ้าตัวต้องอารมณ์เสียไปมากกว่านี้

"น้องโชนน่ารักจะตาย มึงเนี่ยใจร้ายชอบไล่น้อง"

"รักมากมึงก็ขอมันคบเลย"

"เฮ้...น้องเขาชอบมึงคะ"

"กูเป็นผู้ชายเว้ย"

อาฮะ...นางฟ้าของคนะนิเทศฯ ที่เพื่อนของพวกเขาปลื้มนักปลื้มหนา
เป็นผู้ชาย รุ่นพี่ปีสามที่ตัวค่อนข้างเล็ก ผิวขาว และมีรอยยิ้มที่สดใสกว่า
พระอาทิตย์ โชนเคยบอกว่ารอบๆ ตัวของพี่เขาเหมือนมีแสงสว่างระยิบระยับ
รายล้อมเต็มไปหมด

พวกเขาเจอพีบีมในวันแข่งกีฬามหาวิทยาลัย ในฐานะพิธีกรที่ตลกและ
เรียกเสียงฮาได้มากที่สุดเท่าที่น้ำอุ่นจำได้ เป็นคนที่...อาจจะใช้คำว่าน่ารัก
อธิบายภาพรวมได้ทั้งหมด แม้นิสัยจะดูหัวผิดกับรูปลักษณ์ไปหน่อยก็เถอะ
ปกติที่เขาใจดีนะ...จากที่เคยเดินสวนและทักทายกันสองสามครั้ง
ข้อดีทั้งหมดเกิดขึ้นจริง เว้นแค่ตอนที่มิเพื่อนของพวกเขาป่วยเป็น
อยู่ใกล้ๆ

"ได้หวานเจ้านี่อร่อยนะพี่"

"ไม่เอา"

"ใส่กรอกไหม"

"ไม่ชอบ"

"เขาก็ได้นะ นี่เพิ่มหมุดพิเศษให้"

"ไม่กิน"

"จั้นเผือกกับใบเตยเนอะ"

"อើ...มึงกลับคณะไปซะที!"

วอเวแก่ กวนประสาทแก่ แบบนี้เขาจะชอบมันได้ยังไง น้ำอุ่นนี้ก็ภาพ
ไม่ออกเลย

"ว่า...ไม่ถูกใจสักอย่าง"

"ท้อแท้แล้วก็ไสหัวไป เกะกะ...กูจะได้ทำงานทำการ"

"เปล่านี่ ผมไม่ได้ท้อ"

คนตัวสูงยิ้มกว้างทำหน้าทะเล้นจนน่าถึบ

"ผมแค่จะบอกว่าขอเบอร์พี่ง่ายกว่า จะได้โทรถามไปเลยว่าวันนี้อยากกิน
อะไร"

แล้วเสียงให้อีวก็ดังขึ้น ตามด้วยคนถูกล้อที่ปลายวงใส่ไอ้เด็กน่ารักคาญ
ตรงหน้าชนิดที่ไม่อ้อมแรง พี่บีมหันกลับมาองหน้าพวกเขา สื่อชัดให้ช่วย
ลากตัวมันออกไปพ้นๆ สายตาสักที

ก็เชื่อว่าจะไม่เข้าใจ...แต่ทางนี้ก็ไม่รู้จะทำยังไงเหมือนกัน

ได้แต่ยิ้มแหยๆ ในจังหวะที่อีกฝ่ายมองข้ามไหล่กันไปพอดี

"ไอ้วัส ไอ้เค...มาเอาเพื่อนปัญญาอ่อนของพวกมึงไปไกลๆ กูเดี๋ยวนี้"

พี่บีมตะโกนบอกใครสักคนที่พวกเขาไม่รู้จัก คงเป็นรุ่นน้องหรืออะไร
ทำนองนั้น ติดแค่ไอ้ไซนยังมีเพื่อนคนอื่นที่ไม่ได้บอกพวกเขาด้วยหรือ

คนตัวเล็กหันกลับไปซ้ำๆ

วินาทีแรกที่ได้สบสายตากลับเหมือนว่าเวลารอบตัวหยุดลงอีกครั้ง

ใครสักคน...ที่ตัวสูงโดดเด่นกว่าคนอื่นๆ กำลังก้าวเข้ามาหยุดยืน
ตรงหน้ากัน

ความหล่อเหลาคงเป็นสิ่งแรกที่ใครๆ มองเห็น ปากกว้าง จมูกโด่งเป็นสัน

และดวงตาคมสีเข้มคู่นั้นกำลังมองกลับมา
ช่างเป็นคนที่ดูดีจนไม่อยากละสายตา
แต่ว่า...กับน้ำอุนั้นมันอาจมีมากกว่านั้น
สายลมพัดผ่านไปวูบหนึ่ง หอบเอากลิ่นดินและน้ำของฤดูฝนให้ลอยผ่านไป
ก่อนจะแปรเปลี่ยนเป็นความคุ้นเคยเพียงชั่วขณะ ท่ามกลางบรรยากาศยามเย็น
ที่ท้องฟ้าเริ่มเปลี่ยนสี และดวงอาทิตย์ลดแสงใกล้จะลับ
แวบหนึ่งที่ความทรงจำกำลังไหลย้อนกลับไป
ในวันฝนตกที่เขาได้ยินเสียงใครสักคนเป็นครั้งแรกในชีวิต
เขาหยุดสายตาของตัวเองเอาไว้ตรงนั้น หลังลิ้มเรื่องต่างๆ ออกไปจากสมอง
ชั่วครู่ กับคนที่เคยเจอและไม่คิดว่าจะได้เจออีกเป็นครั้งที่สอง
คนตัวโตที่เดินชนกันบนรถไฟฟ้า...เจ้าของแฟลชไดรฟ์สไปเดอร์แมน
ในถุงดินสอของเขา
น้ำอุนั้นไม่เคยได้ยินเสียงอะไรทุกครั้งี่ฝนตก
แต่วันนี้คนตรงหน้ากลับทำให้เขาหูอื้อจนไม่ได้ยินอะไรรอบตัวแม้เป็น
วันที่อากาศปกติ
ทุกอย่างกำลังเจียบงันว่างเปล่า
จนได้ยินเสียงหัวใจของตัวเองเต้นตึกแผนวเบาดังแผนวขึ้นมา...

CHAPTER 2

'น้องอูนอยากฟังนิทานไหมคะ'

ครั้งหนึ่งเมื่อตอนเป็นเด็ก คุณหมอเจ้าของเคสเคยถามเขาไว้
สมัยประถมน้ำอูนเข้าออกโรงพยาบาลบ่อยกว่าเพื่อนคนอื่นๆ บางเดือน
ก็ป่วยขนาดว่าหลังเลิกเรียนเขาต้องแหวะที่แห่งนี้ก่อนจะได้กลับบ้านแทบทุกวัน
พ่อแม่เป็นห่วงเขา ทุกคนในบ้านกังวลเรื่องของเขา
หูของน้ำอูนมีปัญหา และทางการแพทย์ไม่สามารถหาเหตุผลหรือข้อสรุปได้
'นิทานอะไรเหรอครับ'

เขาอยู่ในห้องตรวจของเด็ก มีของเล่นและบล็อกตัวต่อระหว่างรอพ่อกับแม่
ไปจัดการเรื่องค่าใช้จ่ายประจำวัน

'พี่หมอเคยอ่านเจอค่ะ เรื่องของคนี่เหมือนกับน้องอูน'

'เหมือนกับอูน?'

'อ้อๆ คนที่เข้มแข็ง แม้จะไม่ได้ยินอะไรเลยในวันฝนตก'

ตอนนั้นเขายังเด็ก และไม่ได้สนใจความหมายมากไปกว่าอยากฟังเรื่องเล่า
สนุกๆ จากคนตรงหน้า

'ทุกอย่างในโลกของคนคนนั้นจะกลายเป็นความเจ็บปวดทุกครั้งทีฝนตกลงมา
แต่เขาไม่เคยคิดว่าตัวเองบกพร่องหรือว่าเกลียดฤดูฝนเลย เขาสามารถใช้ชีวิตได้
ตามปกติเหมือนกับคนอื่นๆ ทุกคนรักเขาและเขาก็รักทุกคน จนกระทั่งวันหนึ่ง...'

ดวงตาใสแจ๋วเบิกโต ดูตื่นเต้นอย่างไร้เดียงสานำเอ็นดู

ในวันหนึ่งที่ฝนตก เขาก็ได้ยินเสียงใครสักคนเป็นครั้งแรก ใครคนนั้น
ที่เป็นคู่แห่งโชคชะตาของเขา และเขาก็รู้แล้วว่าตัวเองเกิดมาเพื่อรอคนคนนี้

'โห...ดีจังเลย เขาต้องมีความสุขมากๆ แน่ใช่ไหมครับพี่หอม'

'แน่นอนจ๊ะ น้องอุ๋นเองก็เหมือนกันนะ ต้องเป็นเด็กดีแล้วก็ตามหา
คนที่จะเป็นความสุขของตัวเองให้เจอ ห้ามท้อเด็ดขาด พี่หอมเอาใจช่วยเสมอเลย'

'ครับ อุ๋นจะเป็นเด็กดี แล้วก็จะตามหาความสุขของตัวเองให้เจอ'

น้ำเสียงสดใสและใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยยิ้มของตัวเองยังคงชัดเจน

ในความทรงจำ

แต่นิทาน...ก็คงเป็นได้แค่นิทาน เหมือนกับที่อาการของเขาจะเป็นอะไร
ไปไม่ได้มากกว่าการบกรพ่องทางการได้ยิน พอขึ้นมัธยมพ่อแม่ก็เลิกพาเขา
ไปหาหมอ และเปลี่ยนกลับมาสอนเรื่องการใช้ชีวิตและการระมัดระวังตัวในฤดูฝน
แทน ชีวิตของน้ำอุ๋นไม่ได้เจ็บปวดหรือตรามา ไม่มีปัญหาหรือถูกกลั่นแกล้ง เขา
เติบโตขึ้นมาเป็นผู้ชายธรรมดาๆ คนหนึ่ง

ครอบครัวรักเขา เพื่อนรักเขา และเขาเองก็รักทุกคน

ชีวิตของเขาปกติราบเรียบเหมือนคลื่นกราฟที่วิ่งเป็นแนวตรงมาตลอด
สิบเก้าปี

อันที่จริง...เขาสืมนิทานของพี่หอมไปจนหมดแล้วด้วยซ้ำ

ถ้าไม่มีเหตุการณ์ในวันฝนตกวันนั้น

ถ้า...ไม่ได้ยินเสียงตอบรับกลับมาในตอนนั้น...

"แมลงวันบินเข้าปากแล้วเวียอุ๋น"

คำบอกนั้นมาพร้อมกับลึศวิตแทงจิวที่ลอยโหม่งโดนหน้าผาก ก่อนจะ
หล่นแหล่ลงบนเท็กซึบึกเล่มหนาที่เปิดกางไว้

เพื่อนผู้หญิงสักคนแกล้งเขา แล้วที่เหลือในกลุ่มก็พากันหัวเราะเสียงดัง

"เหม่อเก่ง"

ดริ่มย่นจุมกใส่พลางยกแก้วน้ำหวานที่ละลายแล้วขึ้นดูดึซ้าๆ ส่วนคนฟัง
ก็ได้แต่ยกไหล่กับความคิดเรื่อยเปื่อยของตัวเอง

ยิ่งตกเย็นความเหนื่อยล้าฟ่วงความซึ่เกียจก็ยิ่งเพิ่มขึ้น พวกเขาเลิกเรียน

ตั้งแต่บ่ายสามโมงครึ่ง แต่ก็ยังมีชิ้นงานทั้งแบบกลุ่มและแบบเดี่ยวให้ต้องเร่งปั่น
เดดไลน์คือภายในหกโมงเย็น แต่การวิพากษ์สังคมและวัฒนธรรมโลก
ด้วยภาษาอังกฤษล้วนๆ มันก็ไม่ได้ง่ายขนาดนั้นหรอก

"มึง...ไม่ไหวแล้ว การขับเคลื่อนเอเชียไปสู่ยุคสมัยใหม่มันไม่ง่าย อีพี!"

เพื่อนคนหนึ่งทิ่มหน้าลงบนกระดาษ และคนอื่นๆ ก็ลืมหูลืมตาอึ้งๆ นานๆ
อยู่รอบๆ โต๊ะม้าหิน น้ำอุ่นยืมขำ แล้ววิกก็มลงเขียนงานของตัวเองต่อ

ไม่ใช่ว่าขยันหรือติดธุระ แต่เขามีเหตุจำเป็นกว่านั้น

ห้องฟ้าเริ่มมืดแล้ว...

เดี่ยวฝนคงตกลงมาอีกเหมือนเคย

คนตัวเล็กแห่งหน้ามอฟ้า ดวงอาทิตย์ขมุกขมัวไม่สดใส พอเห็นแบบนี้
ก็เลยเร่งมือขึ้นอีกนิด

"ถ้าเสร็จแล้วก็วางไว้ เดี่ยวกูเอาไปส่งให้"

ดริ่มพูดขึ้นทั้งที่ยังก้มหน้างุดๆ อยู่กับหนังสือ แต่ต่อให้ไม่ต้องมองตา
เห็นหน้าอีกฝ่ายก็รู้ดีว่าเขากำลังคิดอะไร

อ้อ...เพื่อนรู้เรื่องความผิดปกติของเขามานานมากแล้ว รวมทั้ง...

"เตี้ยเสร็จหรือยัง"

อ่า...คุณโชนคนหล่อก็เหมือนกัน

มันยิ้มแฉ่งพร้อมปั่นจักรยานแม่บ้านคันเก่งที่ไม่เหมาะกับหน้าเข้ามาหา
พร้อมกดกริ่งเรียก ก่อทวนเหมือนคนไม่รู้จักโต

"มึงกลับกับโชนซะใหม่วันนี้"

"มันจะไปแฉ้วพี่มีมาให้เขาตา เลยขอติดรถมันไปคืนหนังสือที่หอกกลางฝั่งโน้น"

น้ำอุ่นยืมก็ควรวนประสาทคนตัวสูงกลับไปบ้าง แล้วก็โดนเขกหัวกลับมา
โทษฐานชนไม่เข้าเรื่อง เลยปาเศษกระดาษกลับไปใส่พวกชอบใช้กำลังบ้าง
ก่อนจะหันกลับมาตรวจงานของตัวเองเป็นครั้งสุดท้าย

"ฝากนะดริ่ม"

ได้แค่คำตอบรับ ยังไม่ทันได้สอดไว้ในแฟ้ม ใครสักคนในกลุ่มก็ยื่นมือ
มาดึงมันไปอ่าน

"ไม่ลอกๆ แค่ขอถือป๊าไเอเดีย"

ไม่แปลกหรอก ส่วนมากพวกเขาก็ทำกันแบบนี้ทุกครั้ง

"เนี่ย...ลายมือน่ารักเหมือนหน้ามึงเลยอู๋น"

ฟังแล้วต้องขมวดคิ้ว ไม่รู้ว่าขมหรือด่า

"เออ...มึงน่ารัก แต่กูชอบโชนมากกว่า ไม่ต้องห่วง"

"จริง โชนหล่อกว่ามึงเยอะ เสียตายมีคนที่ชอบแล้ว ไม่งั้นนะ..."

แล้วพวกสาวๆ ก็หันไปกรีดกรีดเพื่อนของเขาที่ยืนฉีกยิ้มเย้ยดอกไม้ใจ

อยู่ข้างจักรยาน

น้ำอุ่นถอนหายใจ ส่วนดรีมนะกะลอกตาแถมเบ้าปากจนน่าสงสาร พวกเขาเลือกที่จะไม่พูดอะไร แล้วคนตัวเล็กก็ก้มลงเก็บของเสียๆ

"ถ้าเลิกชอบพี่บีมเมื่อไหร่บอกนะ เรารอโชนเสมอ"

"อือ...ไม่เลิกหรอก แต่ชอบใจนะ เจอกันพรุ่งนี้"

คนตัวสูงส่งยิ้มพร้อมยกมือขึ้นโบกลา เมื่อเห็นว่าน้ำอุ่นขึ้นนั่งเรียบร้อยแล้วก็ออกแรงปั่นพาหนะคู่ใจให้วิ่งไปตามถนนทันที

พวกเขาเคยถามมันนะว่าถ้าไม่ชอบรถติด ทำไมไม่ซื้อมอเตอร์ไซค์เท่ๆ สักคัน แต่โชนมันก็เป็นแบบนี้...มันบอกว่าตัวเองอยู่ในเอดินทางไปไหนก็สะดวกอีกอย่าง...บ้านมันเป็นไร่ชา มันรักธรรมชาติ รักโลก ไม่อยากสร้างควันดำ

'กูอยากเรียนวิศวกรรมแล้วสร้างรถที่ไม่มีควันออกมาให้ทุกคนได้ขับสวย'

ความฝันของมันเมื่อนานมาแล้ว แต่ต่อให้ตอนนี้มีรถพลังงานแสงอาทิตย์แล้วมันก็ยังอยากเรียนคณะนี้อยู่ดี

เนี่ยยย...ด้านดีๆ เป็นผู้เป็นคนของแม่ก็มีเยอะแยะดันไม่โชว์ ไปโชว์ด้านผีบ้าให้พี่บีมเขาได้ด่า เชื่อกันเลย

คิดแล้วก็เผลอขมวดคิ้วไม่เข้าใจ จนกระทั่งอีกฝ่ายพาเขามาถึงที่หมายพอดี

"แน่ใจนะจะไม่ให้กูไปส่งที่รถไฟฟ้า"

"ไม่อะ...มึงแฉิวพี่เขาไปเหอะ กูดูแลตัวเองได้"

เขาตอบกลับ อีกฝ่ายเท้าคางกับที่จับ แกล้งหรีต่ายก็ยิ้มมุมปาก กวนประสาทใส่กัน

"อะไร"

"มึงน่ารักอะเตี้ย เป็นคนดีขนาดนี้มีคนมาจีบบ้างไหมวะ"

"ไร้สาระเหอะ ใครจะมาจีบกู ไปๆ เลิกเพื่อแจ๋แล้วไปหาคนที่มึงชอบ"

"อะๆ... ไปก็ได้ แสบปี้กับชีวิตโสดนะเตี้ย"

แล้วมันก็เอามือมายีหัวกันอย่างมันเขี้ยวจนผมเขายุ่งไปหมด น้ำอุ่นหยิกหลังมือข้างนั้นและตั้งใจจะเตะเบาๆ ไปที่หน้าแข้งของคนตรงหน้าอีกที แต่หน้าเสียดายที่ดันพลาด

คนที่ปั่นจักรยานออกไปไกลหันมาโบกมือส่งจูบให้กัน

เออ...มันแค่หลบไว เขาไม่ได้ขำสั้นหรือก่น่า

แกล้งคว่ำปากใส่ แต่ก็ยังยอมโบกมือลาเพื่อนไป พอเย็นรอรจรวงสูงๆ นั้นลับตาไปแล้ว คนตัวเล็กก็หันหลังวิ่งขึ้นบันไดด้านหลังเพื่อไปทำธุระของตัวเองบ้าง หนังสือที่ต้องคืนถูกวางไว้บนเคาน์เตอร์ด้านใน และยังมีอีกหลายเล่มที่ต้องยืมเพิ่ม

จริงๆ ก็ยังมีหนังสืออีกหลายเล่มที่เขาอยากยืมกลับไปนอนอ่านเล่นเหมือนกัน

แต่เอาไว้ก่อน...แค่รายงานก่อนสอบกลางภาค ชีวิตก็ใกล้เคียงกับคำว่าพังพินาศแล้ว

คนตัวเล็กเคาะปลายนิ้วเป็นจังหวะเบาๆ ขณะรอเจ้าหน้าที่สแกนบัตรนิสิตของตัวเองเพื่อทำเรื่องให้หลังจากที่เขาได้ทุกอย่างครบตามต้องการ และด้วยความที่กระจกด้านหน้าของหอกกลางค่อนข้างมืด จึงทำให้คนข้างในไม่สามารถมองเห็นสีสันทึบชัดเจนของภายนอกได้

เขามองไม่ออกในเวลานี้...แต่เมื่อก้าวพ้นประตูออกมา สิ่งแรกที่รับรู้เลยก็คือกลิ่นของไอน้ำกับน้ำที่คุ้นเคย

ฝนเม็ดใหญ่เริ่มหล่นลงมาจากท้องฟ้า

มันตกกระทบพื้น และเขาก็ได้รู้ว่าเสียงรอบกายพลันสลายไปอีกครึ่ง

น้ำอุ่นกะปริบตาสองสามทีเมื่อเห็นว่ามันเริ่มตกหนักขึ้นทีละนิด

เขาไม่เคยได้ยินเสียงเปาะเปะที่กระทบพื้นหรือหลังคาอย่างที่เคยอื่นๆ

บอก ทำได้แค่จ้องมองสักพักแล้วก็ก้มลงหยิบโทรศัพท์และสายหูฟังออกมา
เชื่อมต่อเข้าหากัน ก่อนจะจับมันใส่เข้าไปในหู

เขาไม่ได้เปิดเพลง...

แต่มันกลับเป็นการตัดขาดจากโลกภายนอกอย่างแท้จริง

อีกอย่างที่เพิ่งรู้ตัว...ก็คือวันนี้เขาลืมพกร่มอีกตามเคย

เมื่อใช้สายตามองไปรอบๆ นอกจากความเฉอะแฉะแล้วก็ไม่มีอย่างอื่น
ไม่มีแม้กระทั่งหลังคา แต่ถ้าวิ่งฝ่าไปนิดหน่อยก็จะพอมิติกให้ลัดเลาะออกไป
ด้านนอกได้

ถ้าเป็นคนอื่นคงเลือกที่จะหยุดรอจนกว่าฝนจะซา เพราะไม่มีมอเตอร์ไซค์
คันไหนยอมวิ่งไปรอไฟฟ้าตอนฝนตกหนักด้วย ให้เดินไปก็คงไม่ไหวเหมือนกัน
อ้อ...หมายถึงคนอื่น

แต่น้ำอุ่นไม่ชอบบอญู่ข้างนอกนานๆ ในวันที่ฝนตก เขาก็ดริมฝีปาก
อย่างลึกลับ จากภาพตกรหน้านี้ ท่าฝนที่เห็นดูใกล้เคียงกับคำว่าโหมกระหน่ำ
เข้าไปทุกที แถมลมก็พัดแรงมากขึ้นแล้วด้วย

คงไม่เป็นไรหรอก...เปียกนิดเดียวเอง คิดแบบนี้ก่อนจะสูดหายใจเข้าลึก
เตรียมตัววิ่งฝ่าออกไป

ถึงใครจะว่าอะไรหรือคิดยังไงเขาก็ไม่ได้ยินเสียงเหล่านั้นอยู่แล้ว เขา
ก้าวขาเตรียมจะวิ่ง แต่ในจังหวะนั่นเองแขนของเขาก็ถูกคว้าเอาไว้เพื่อหยุดยั้ง
และดึงรั้งให้กลับเข้ามาด้านใน

คนตัวเล็กเบิกตากว้างด้วยความตกใจ พอตั้งสติได้จึงหันกลับไป...
เจ้าของมือ่นั้นเป็นใครคนหนึ่งที่คุณหน้าคุ้นตาเกินกว่าจะลืมได้ลง

ตัวโตสูงใหญ่ ปากกว้าง และหล่อเหลา ดูดีเกินจนเปลอหยุดหายใจ

ดวงตาคมคู่นั้นกำลังมองสบกลับมาในวินาทีที่เขาเผลอมองอีกฝ่ายอยู่
โดยไม่ได้ตั้งใจ

"ทำไมถึงชอบวิ่งตากฝน"

เสียงนั้นทุ้มลึกและทำให้ใจของเขาเต้นอย่างน่าประหลาด

น้ำอุ่นไม่รู้ว่าทำไมเขาถึงไม่ได้ตอบอะไรกลับไป ริมฝีปากมันปิดแน่นสนิท

ไม่ยอมทำตามสมอง ตอนนั้นในหัวของเขาก็โล่งว่าง ไม่มีคำพูดอะไรอยู่ในนั้นเลย
คนตรงหน้าไม่ได้คาดคั้น แค่หยุดรอ แล้วสักพักก็เลื่อนร่มสีน้ำเงินมาทางเขา
ที่ละนิด

"ถ้าไม่ได้เอาร่มมาก็คงไปด้วยกันไหม"

คำถามถูกทิ้งไว้อย่างนั้น เขาจำไม่ได้เลยสักนิดว่าตัวเองตอบอะไรกลับไป
และยังไม่เข้าใจว่ากำลังรู้สึกตื่นเต้นตกใจอะไรอยู่

ตกใจ...ที่ได้เจอคนตรงหน้าอีกครั้ง

ตื่นเต้น...ที่มีคนแปลกหน้าซึ่งเป็นเพื่อนของเพื่อนอีกที่มาชวนกลับบ้าน
หรือว่า...ดีใจ

ดีใจ...ที่ในวันฝนตกของเขาจะไม่เปียบงันอีกต่อไป

ก่อนจะยกมือขึ้นดึงหูฟังออกซ้าๆ พร้อมย้ากับตัวเอง

อ้อ...เขาได้ยินเสียงจากคนตรงหน้าจริงๆ ด้วยล่ะ...

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3ktOj4R>